



Kako muškarci štede novac

KAKO MUŠKARCI ŠTEDE NOVAC

Priča o tome kako muškarci štede kroz život. Kad to sagledam iz vlastite perspektive, muškarci mogu biti jako štedna bića. Ovo je primjer mene kao jednog štednog muškarca, samo da se supruga ne miješa u moje odluke i da je ne moram slušati. A moram, jer to opet povlači za sobom sto drugih problema. Kao što su ona rečenica sa sto pitanja na koju ne mogu odgovoriti ni lovci iz Potjere u tako kratkom roku. Jer kad već hoćeš odgovoriti u pola odgovora, slijedi novo pitanje i shvatiš da je najbolje odgovoriti s univerzalnim odgovorom “Da, draga”.

Što se tiče štednje, pazite sad ovo: oblačim čistu robu u klimatiziranom prostoru, kod kuće. Za otprilike pola sata idem na posao. Vozim se u klimatiziranom kombiju s pregradom, koji brže ohladi nego osobno vozilo, radi manjeg volumena. Dolazim na posao, koji je također klimatiziran, gdje se odmah po dolasku presvlačim u radnu odjeću. Nakon završetka posla opet se presvlačim u onu čistu robu u kojoj sam došao na posao. Sjedam u svoj kombi, trosjed. Trosjed zvuči ekskluzivno kada te komad pita što voziš. Njoj upitnik nad glavom. Dvosjed, trosjed?! To mora biti nekakav moćan auto, nekakva bolja verzija dvosjeda, misli barem 80% ženskog roda.

Da se vratim na temu. Kada dođem kući, istog trena se presvlačim u kućnu, udobniju odjeću. Bilo ljeto (izuzev ovih +38 stupnjeva) ili još bolje zima, ja sam tu čistu robu nosio najviše sat vremena, a manje oko 45 minuta. Sutradan oblačim tu istu robu koja još miriši po omekšivaču kao da je upravo oprana. Supruga Boki kaže: “Pa to si nosio jučer. Moraš se presvući.” Još bih i razumio da mi je radionica u gradu, pa odem u gostionu i ljudi me vide u istoj odjeći, pa to mogu komentirati, što mi opet ništa ne znači. To znači više Boki nego meni. Ne razumijem zašto. Nego, radi potresa sam morao promijeniti prostor, gdje nema niti kafića, niti me tko vidi. A obiteljski smo obrt i nemamo drugih radnika, nego sami radimo. Ja kažem da je sve čisto i da pomiriši robu, što ona odbija i ponavlja da se moram presvući.

Ja joj pokušam objasniti da s tom mojom odlukom da obučem istu čistu robu, koju sam nosio jučer sat vremena u idealnim uvjetima, ne treba baciti u zamazani veš, a ona pita zašto?

Gledaj. Kao prvo, štediš vodu koju će perilica rublja potrošiti, usto struju koju će ta ista perilica potrošiti. Ne zagađuješ okolinu ispuštajući tu vodu punu praška i omekšivača, kojeg isto štediš. Robu koju pereš bespotrebno se haba. To je također stavka, jer ne trebaš tako često kupovati novu robu.

Nego postojećoj produžuješ vijek trajanja. I tako svaki dan, puta godina, i uštediš neki novac. Čak i na globalnoj razini se ne bi trebalo toliko odvajati novca za taj dio, koji također utječe na zagađenje prirode i našeg planeta Zemlje. A i tvornice iz tih branši manje bi zagađivale ozon. Što sam prirodno osviješten... ;) Moram imati argumente u raspravi.

S tim da se perilica rublja ne gasi i pere već po četiri ili više sati, koje me trgovac pokušava uvjeriti da su to jako štedne perilice, a ne one koje to obave za sat ili pola. Tko je sada tu lud?

Prigovori su im nekada na mjestu. Ti pušiš. Pušim, a nisam prije. Bio sam prestao, ali se dogodilo što se dogodilo i sada više nemam onu snagu i karakter kao prije, da kažem, prestajem i prestanem. Valjda je to zbog te zloćudne depresije. Paše to pušenje kad sam u svojoj samoći. Kažem joj, jbg... ovisnost. Što i jest.

I ja potrošim novac na alat, ali s tim alatom stvorim dodanu vrijednost. Napravim novi, veliki stol od odbačenih dijelova drveta za koji bi morali dati veću svotu novaca. Ili nešto drugo što također ne trebamo kupovati, da sada ne nabrajam.

Dam si oduška kad kupim novu LP ploču ili ostanem

malo duže u gostioni, onda bacam novac. A i bacim, jer se nisam nikad vratio s kintom u džepu. Sve uvijek potrošim. Ali se to ne događa često. Kad dođe do takve situacije, opet pokušavam objasniti da me pusti i da ću štedjeti na svoj način, ali opet rečenica... I opet moj odgovor na bespotrebnu raspravu koja neće ništa promijeniti, jedino oduzeti slobodno vrijeme, kojeg imam jako malo, kao i živaca, opet odgovaram s poznatom frazom “Da, draga”.

Nismo ni mi savršeni. Ali mislim da pametnije trošimo taj novac, ne misleći opet na cijeli muški rod, jer i puno njih prihvaća ženski način trošenja novca, pa su svaki tjedan ili dan na frizuri, manikuri, pedikuri i što ja znam na čemu još. Ima ih po Zari i sličnim trgovinama u istom broju kao žena, možda u nekim drugim i više.

U tim sam godinama da mi je svejedno hoću li otići u kvartovski kafić u zmazanoj robi poslije uređivanja dvorišta ili sređen u čistoj odjeći. Kako da žene to shvate da smo mi jako štedni, nikako.

Ali moraš imati stil. Ma moram. Moram samo živjeti, živjeti sadašnji trenutak bez obzira tko će što reći. Ako sam zato, što me vidi dva dana u istoj robi, nekom loš čovjek, kakav je onda on?

Mislim da su reklame izmišljene radi žena. Jer kada vidim reklamu, to isto vidim i u kući kroz kratko vrijeme. I mislim da smo mi na ovoj zemaljskoj kugli ipak životinje. Sjetite se početaka ljudskog roda, majmuna. Makar se ne smatramo tako, ali smo samo pametne životinje koje su najviše evoluirale. I nije loše imati malo muškog mirisa, kao u prirodi, i s njim privući ženke. Ako je tako privučesh, onda znaš da je to prava ženka.

A gdje je štednja s njihove strane? Samo ću spomenuti one reklame s raznom šminkom i šamponima. A skoro sam zaboravio... Internet... On-line kupnja... Ala, to je tema za drugu priču, priču za sebe. Sada ću samo par rečenica. Žene kažu: "Na internetu sve u pola cijene. Neodoljivo iskustvo." Ima i stranica gdje ti ne možeš pronaći niti vidjeti, dok ti frendica ne pošalje poveznicu. Mrak. Mislim da se zove Secret... nešto. Mislim da je to sjebana korona sve pokrenula, tu internet kupnju. I sam je koristim. Ali bi trgovine bile punije, npr. alatom, i bilo bi mi drago vidjeti ga prije kupovine.

I kod nas postoji kriza srednjih godina. Kod nekog više, a kod nekog manje izražena. I kod mene. Složio sam si glazbene komponente za poprilično novca, koje opet ne kupim odjednom nego kroz godinu, dvije, i koju ona upali čim stigne kući. Ali nisam zažalio. I opet to ima svoju vrijednost

i ne može se baš samo tako potrošiti, kao skupe cipele. Ali kad vidim mladića od šezdeset i pet godina u Porscheu, da kibi mlade komade, to mi je naprosto jadno. Nekog to veseli i poštujem to. Ili s isto toliko godina obučen kao s piste spušten, vjerojatno taj isti iz Porša. Toliko si je važan, ali najžalosnije je da ga pratiš do kuće, to bi bila mala kućica, jer ga je ta kriza toliko obuzela da si nije mogao pomoći. A jedanput se živi. Ima i u nešto. Doduše, nisu svi takvi. Ima puno više onih koji taj Porš parkiraju kraj svojih vila. Ali imaju i oni propusta, ako misle da to što rade je nešto dobro ili pozitivno. Možda i jest za njega. Ali da promijeni potrgani cilindar u bravi, to je za njega nemoguća misija. Mislim da muško treba biti muško. Barem ako se nije opredijelio da bude žensko, što je u današnje vrijeme, mislim čak i pomodno. Ali njegov život, njegova pravila. Kao i moj isto. Muškarac treba znati barem osnovne stvari popravaka po kući i oko nje. Ne trebaš biti vrhunski majstor da bi promijenio žarulju ili složio kupljeni krevet u Ikei, gdje su ti uputstva zbilja detaljna. Makar mislim da je takvih muškaraca sve više, koji nemaju pojma ni o čemu nego kako kupiti nove tenisice ili jaknu. Da im je to postalo toliko bitno, kao ženama.

Žene su takve kakve jesu i takve moraju biti, samo da malo smanje s tom šminkom i da shvate da, barem meni, je najljepša kada se ujutro probudi bez šminke. Doduše, moja

supruga se i ne šminka pretjerano. Čak i minimalno. Ali kad vidim djevojku ili ženu, da joj špatulom mogu skinuti sloj šminke, e to nije po mom ćefu. Netko to voli, ja ne. Različiti smo. A različitost je dobra. Da smo svi isti, bez karaktera, to ne mogu ni zamisliti.

Ali vraćam se na onaj dio teksta da smo i mi životinje. Pogledajte životinje u prirodi. I tamo su ženke, te koje ljepše izgledaju, u više boja, kod nekih vrsta i veće, mirnije, pažljivije prema mladuncima. Ali ima i onih opasnijih od mušjaka, makar u manjini, npr. pauk crna udovica. Mušnjaci su manji, manje otrovni i ne grizu često, ali ženke... Tu si gotov. I u stvarnom životu svrstavam naše ženke u tri kategorije, po opasnosti: zmije (neotrovnice), kobre i crne udovice. Ako te dohvati ova zadnja, mili moj, ti si u paukovoju mreži dok te ne iscica. Tako da se može povući paralela životinjskih ženki s našim ženkama. To je evolucijski slijed.

Kada me moja počne tjerati da obavljam ženske stvari po kući, kud joj povučem i probam objasniti tu prirodnu paralelu, usto još i kažem da nisam ja kriv što sam se rodio kao muško. I mora odustati od nekih “to-do” stvari, ali neke prihvatim, jer im je zbilja teško to sve hendlati. Da ne zaboravimo, tu su još i djeca. Njihove zadaće. Da ih rade sa mnom, padaju razred.

Sve u svemu, kada sagledam sve, tu smo negdje, samo mi kupujemo stvari s dodanom vrijednošću. Ponavljam, ne svi muškarci. Primjer. Jedanput kada sam se išao šišati, kada više ne mogu vladati sa svojom kosom, obrastao kao pračovjek. Sjedim u salonu i pričam s frizerkom koja šiša jednog mladog čovjeka i ne znam kako smo došli opet do njegovog šišanja i saznam da je on dva puta tjedno kod nje. Kada me moja tjera da idem na šišanje, ne da mi se. Danas, kada ideš frizeru, kao da ideš na sastanak u Ministarstvo. Naručuješ se mjesec dana prije. Što ja znam gdje ću biti i što ću raditi. I tu joj kažem da štedim. S mojim šišanjem, tri puta godišnje. Ona ide barem jedanput mjesečno na frizuru. To kada ide na frizuru, nije samo šišanje. Ima tu par stavki. Za tu lovu ja se šišam četiri godine.

Zaključak. Svi smo mi različiti ljudi s različitim pogledima na vrijednosti življenja. Neka svatko radi što ga veseli. Mislim da je to najispravnije. Ispravnije nego tjerati nekog da bude ono što nije. Zato samo lagano i bez stresa. Ovo sve drugo, kako bude, bit će. Mi svi smo potrošačko društvo, takvi ćemo i ostati. Ja bih volio da se malo više cijene te neke male sitnice, ali to je samo moje viđenje stvari. A svatko ima pravo na svoje. Zar ne?

